

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce T.H.N.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., t.č. ve Věznici Horní Slavkov, Horní Slavkov, Hasičská 785, zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.5.2017, č.j. MV-54966-4/SO-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobce se žalobou ze dne 21.6.2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25.5.2017, č.j. MV-54966-4/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo k jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 19.10.2016, č.j. OAM-1148-14/ZR-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), rozhodnuto takto: „Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), se napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19.10.2016, č.j. OAM-1148-14/ZR-2016, mění takto: I. výrok II. zní: podle ustanovení § 77 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. se výše jmenovanému cizinci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění tohoto cizince z výkonu trestu odnětí svobody; II. v ostatním se napadené rozhodnutí potvrzuje.“

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky (výrok I.) a stanovena lhůta 30 dní od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky (výrok II.).

II. Žaloba

Žalobce žalobu odůvodnil dvěma skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť řízení bylo neplatně zahájeno. Tato vada nebyla v průběhu správního řízení řádně zhojena, a to ani napadeným rozhodnutím. Dle obsahu oznámení o zahájení správního řízení bylo řízení zahájeno dle § 77 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců, kdy však tento zákon ve znění účinném ke dni zahájení správního řízení takové ustanovení neobsahuje. Textace pak sice odpovídá § 77 odst. 1 písm. h) [zákona o pobytu cizinců], dle žalobce však nelze výše uvedené podřadit jako chybu v psaní. Je signifikantní rozdíl mezi správním řízením zahájeným dle § 77 odst. 1 a odst. 2 [zákona o pobytu cizinců], kdy dle odst. 2 má správní orgán povinnost zkoumat přiměřenost případného negativního rozhodnutí především do soukromého a rodinného života účastníka danou přímo dikcí tohoto ustanovení. Správní řízení tak nebylo platně zahájeno, neboť odkazuje na neplatné ustanovení zákona o pobytu cizinců. Tuto námitku žalobce uplatnil již v rámci svého vyjádření k podkladům (přičemž prvoinstanční orgán reagoval vydáním opravného usnesení) i v rámci svého odvolání. Žalovaná se k ní vyjádřila na straně 3 napadeného rozhodnutí následovně: *„Komise z obsahu oznámení o zahájení řízení shledala, že sice Ministerstvo vnitra v této písemnosti nesprávně označilo číslo odstavce § 77 zákona o pobytu cizinců, ale jinak zjevně citovalo skutkovou podstatu podřaditelnou pod ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Chyba v označení zákonného ustanovení učiněná v oznámení o zahájení řízení tedy neměla za následek, že by Ministerstvo vnitra nesprávně vymezilo skutkovou podstatu jednání odvolatele, jež vyvolalo důvod pro zahájení řízení z moci úřední. Vzhledem k tomu, že ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců neobsahuje písm. h), nemohla nastat ani situace, že by došlo k záměně důvodů pro zahájení řízení“*. Žalobce namítá, že výše uvedené nebylo možno a nelze podřadit pod „chybu v psaní“, kdy se jedná o výrok, respektive o ustanovení zákona, podle kterého bylo zahájeno správní řízení. Postup prvoinstančního orgánu – vydání opravného usnesení o zahájení správního řízení – zákon neumožňoval. I pokud bychom přijali postup prvoinstančního orgánu, bylo by dle žalobce nutno nahlížet na opravné usnesení jako na případné řádné usnesení o zahájení správního řízení. Bylo by tak třeba veškeré dokazování opakovat tak, aby bylo provedeno po platném zahájení správního řízení. To se však nestalo. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že postup prvoinstančního orgánu měl přímý vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, kdy mezi vydáním tohoto opravného usnesení a vydáním prvoinstančního rozhodnutí uběhla doba 2 dnů, což v zásadě znemožnilo žalobci jakoukoliv reakci na toto opravné usnesení. Navíc po jeho vydání nebyl žalobce opětovně seznámen s podklady před vydáním správního rozhodnutí a nebylo mu umožněno v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se k těmto vyjádřit. Napadené rozhodnutí je z výše uvedeného důvodu nezákonné, správní řízení bylo zahájeno neplatně, prvoinstanční orgán nemohl vzhledem k výše naznačené argumentaci postupovat formou opravného usnesení. I pokud bychom opravné usnesení považovali za nové oznámení o zahájení správního řízení, bylo by třeba dokazování opakovat tak, aby proběhlo po jeho zahájení, a žalobce následně seznámit s

podklady a umožnit mu jeho reakci. Se stanoviskem žalované se žalobce neztotožňuje, podle jeho názoru se žalovaná s jeho námitkou vypořádala nedostatečně a nepřezkoumatelně. Žalobce trvá na tom, že vzhledem k tomu, že se jednalo o výrok oznámení o zahájení správního řízení, bylo nutno takový výrok vymezit přesně v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné, rovněž nepřezkoumatelné.

Ve druhé skupině žalobních bodů žalobce namítal, že správní orgány nedostatečným způsobem zkoumaly dopad napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, napadené rozhodnutí je v tomto smyslu nepřiměřené a výrok napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelný. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*, byl správní orgán povinen zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života reálně zkoumat a provést k této otázce relevantní dokazování. Prvoinstanční orgán se v zásadě pouze omezil na konstatování na straně 2 svého rozhodnutí, kdy uvedl: *„Správní orgán dále uvádí, že v rámci řízení vedeného dle ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není povinen zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí. Proto pro účely tohoto řízení správní orgán neprověřoval rodinné vazby a délku pobytu cizince v ČR, ani další okolnosti jeho pobytu na území.“* Žalobce tento závěr rozporuje. Zákon o pobytu cizinců v § 174a tuto povinnost ukládá správnímu orgánu obecně při vydávání rozhodnutí podle tohoto zákona. Žalovaná se pak vyjádřila k této námitce v tom smyslu, že *„Ministerstvo vnitra v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemá zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele“*. Žalobce k tomu dále uvedl, že již ve vyjádření k podkladům před vydáním správního rozhodnutí navrhl svůj účastnický výsledek dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců právě ke zkoumání dopadu prvoinstančního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života. Ze spisového materiálu vyplývá, že na území České republiky pobývá žalobcova manželka paní N.T.T.T., nar. ... a dvě nezletilé děti, T.Y.M., nar. ... a T.N.B.K., nar. ... Tito nejen že nebyli v řízení procesně použitelným způsobem vyslechnuti, rovněž nebyli ustanoveni jako účastníci tohoto řízení, kdy zcela evidentně rozhodnutím o zrušení povolení k pobytu jejich manžela a otce dojde k zásahu také do jejich práv a povinností. V tomto smyslu měl dle žalobce správní orgán jednat s těmito rodinnými příslušníky žalobce jako s účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b), případně odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobce nepřiměřené, rovněž v této otázce nepřezkoumatelné. Správní orgán se ani nepokusil reálně vyhodnotit, jaké dopady bude mít rozhodnutí do jeho rodinného života, ani se nezabýval případnou intenzitou osobních vazeb na území České republiky, případně zachovalostí vazby na domovský stát s ohledem na tom, že na území České republiky pobývá již delší dobu v rámci nejvyššího pobytového statutu. Hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého života se tak fakticky zcela vyhnul. Zároveň nejednal s rodinnými příslušníky jako s účastníky řízení, přičemž tímto postupem zasáhl jak do práv a povinností těchto osob, tak žalobce. Pokud se žalovaná k této námitce vyjádřila na straně 6 svého rozhodnutí tak, že *„vzhledem k tomu, že v řízení vedeném dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemělo Ministerstvo vnitra zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele, bylo nadbytečné prostřednictvím výsledků odvolatele a jeho blízkých rodinných příslušníků zjišťovat okolnosti rodinného a soukromého života odvolatele“*, a na straně 7 tak, že *„rodinní příslušníci odvolatele nemohli být považováni za účastníka správního řízení v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jejich otce, resp. manžela, neboť povolení k trvalému*

pobytu ze své podstaty opravňuje pouze osobu, které je vydáno, a právě jen ji, pobývat na území České republiky, nejedná se tedy o společenství práv či povinností“, jedná se o zcela nepřezkoumatelné vypořádání se s žalobcovo žalobní námitkou. Jak navíc žalobce ilustroval výše uvedenou právní úpravou, nemá právní názor žalované oporu v zákoně. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné, rovněž nepřezkoumatelné.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Námitky uvedené v žalobě odmítá jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplynou žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

Dle žalované nepřináší žaloba žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. K první žalobní námitce žalovaná uvedla, že dle § 46 odst. 1 správního řádu se v případě uvedení písařské chyby v oznámení o zahájení řízení nemohlo jednat o chybu ve výroku, neboť oznámení dle § 46 odst. 1 správního řádu nezahrnuje výrokovou část, ale „*označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby*“. Výrokovou část v souladu s § 82 odst. 1 správního řádu obsahuje rozhodnutí. Podle názoru žalované žalobce neprokázal a správními orgány obou stupňů nebylo zjištěno, že by vydáním opravného usnesení dle § 156 odst. 1 správního řádu došlo k újmě žalobci, neboť žalobci byla od zahájení řízení správního řízení známa skutková podstata, dle níž byl jeho případ posuzován, a tudíž vůči ní mohl uplatňovat svá práva účastníka řízení. K druhé žalobní námitce žalovaná uvedla, že se zabývala tím, zda prvoinstanční orgán měl v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonnou povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěla k závěru, že prvoinstanční orgán takovou povinnost neměl, neboť mu není stanovena zákonem o pobytu cizinců. Skutečnost, že prvoinstanční orgán nezkoval dopad svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, je rovněž v souladu s rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 218/2015-51 ze dne 26.11.2015, č.j. 9 Azs 288/2016-30 ze dne 4.1.2017, č.j. 2 Azs 147/2016-30 ze dne 19.10.2016 a č.j. 1 As 106/2015-48 ze dne 29.7.2015. V tomto směru žalovaná poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19.10.2016, č.j. 30 A 139/2015-52, kde tento soud dospěl k následujícím závěrům: „*Je-li naplněna některá z podmínek uvedených v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je zrušeno povolení k trvalému pobytu cizince bez dalšího. Naproti tomu je-li naplněna některá z podmínek uvedených v § 77 odst. 2 uvedeného zákona, zruší správní orgán pobytové oprávnění za předpokladu, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*.“ Vzhledem k tomu, že prvoinstanční orgán v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemá zákonnou povinnost posuzovat dopad rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce, nebyl prvoinstanční orgán povinen vést dokazování za účelem zkoumání dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nestanovuje prvoinstančnímu orgánu povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života, neboť výše uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců uvádí demonstrativní výčet okolností, kterými se má prvoinstanční orgán zabývat v případech, kdy mu to stanovuje zákon o pobytu cizinců. V této souvislosti poukazuje žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 288/2016-30 ze dne 4.1.2017: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území*

České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“

IV.

Replika žalobce

Žalobce v replice uvedl, že pokud jde o argumentaci žalované k podané žalobě, dovoluje si odkázat na žalobu, kde v jednotlivých žalobních bodech dle jeho názoru zcela relevantně brojí proti meritornímu rozhodnutí žalované.

V.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaná ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřila nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byla poučena o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

K námitkám žalobce je předně nezbytné uvést, že zákon nezná pojem „*neplatně zahájené řízení*“. Správní řízení buď je, nebo není zahájeno.

Podle § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

V případě žalobce bylo správní řízení zahájeno jemu doručeným „*Oznámením o zahájení správního řízení*“ ze dne 17.5.2016. Oznámení obsahovalo všechny zákonem požadované náležitosti, tj. „*označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby*“. Již z tohoto důvodu je nezbytné považovat námitky žalobce za nedůvodné.

Na rámec tohoto závěru je vhodné uvést, že předmět řízení byl označen takto: „*řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana 3. státu – rezidenta dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu, že držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky*“.

Dne 25.7.2016 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce následně prvoinstančnímu správnímu orgánu zaslal „*Vyjádření k podkladům před vydáním*

správního rozhodnutí“ ze dne 3.8.2016, ve kterém uvedl: „I. Dle účastníka řízení je oznámení o zahájení správního řízení nezákonné. Dle obsahu tohoto oznámení bylo správní řízení zahájeno dle ust. § 77 odst. 2 písm. h) zák.č. 326/1999 Sb., kdy však znění zákona ve znění účinném ke dni zahájení správního řízení takové ustanovení neobsahuje. Textace pak sice odpovídá ust. § 77 odst. 1 písm. h), dle účastníka však nelze výše uvedené podřadit jako chybu v psaní. Dle účastníka je signifikantní rozdíl mezi správním řízením zahájeným dle ust. § 77 odst. 1 a odst. 2, kdy dle odst. 2 má správní orgán povinnost zkoumat přiměřenost případného negativního rozhodnutí především do soukromého a rodinného života účastníka. Dle jeho názoru tak správní řízení nebylo platně zahájeno, neboť odkazuje na neplatné ustanovení zák. č. 326/1999 Sb. 2. Alternativně účastník navrhuje své předvolání na výslech dle ust. § 169 odst. 2 zák.č. 326/1999 Sb., aby se mohl vyjádřit k dopadu případného zrušení povolení k pobytu do svého rodinného a soukromého života. Vzhledem k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody se tento úkon může konat přímo ve věznici, kde účastník trest vykonává. Účastník připomíná, že dle ust. § 174a zák.č. 326/1999 Sb. má správní orgán obligatorní povinnost tyto dopady zkoumat. Účastník připomíná, že na území má dvě nezletilé děti a manželku, což vyplývá i z připojené evidence cizinců týkající se účastníka ve spisovém materiálu“.

Soud má za to, že žalobce nemohl být chybnou záměnou odstavce 2 za odstavec 1 jakkoli zkrácen na svých právech.

Jak žalobce sám, již ve „*Vyjádření k podkladům před vydáním správního rozhodnutí*“ ze dne 3.8.2016, uvedl, ustanovení „§ 77 odst. 2 písm. h)“ se v době zahájení správního řízení v zákoně o pobytu cizinců nenacházelo. Dlužno doplnit, že se v zákoně nenacházelo ani nikdy jindy. V zákoně o pobytu cizinců se naopak nacházelo ustanovení „§ 77 odst. 1 písm. h)“, podle kterého ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

Na základ těchto skutečností muselo být žalobci objektivně zřejmé, že ze strany prvoinstančního orgánu došlo k chybě v psaní, tj. chybné záměně odstavce 2 za odstavec 1. V „*Oznámením o zahájení správního řízení*“ ze dne 17.5.2016 bylo navíc výslovně uvedeno, že řízení je zahajováno „z důvodu, že držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky“. Žalobci tak bylo zřejmé, co je mu vytýkáno, tj. „*pravomocné odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky*“, tudíž věděl, existenci jaké skutečnosti eventuálně může zpochybňovat, tedy existenci „*pravomocného odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky*“.

Dne 25.7.2016 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. V mezidobí od tohoto dne do vydání „*opravného usnesení*“ nedošlo k obstarání žádných dalších podkladů pro vydání rozhodnutí, a proto zde nebyl vůbec žádný důvod žalobce znovu seznamovat s podklady, se kterými již seznámen byl. Vydání či nevydání „*opravného usnesení*“ není jakkoli způsobilé ovlivnit závěry shora uvedené.

Nedůvodnou je také námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaná se odvolací námitkou žalobce zabývala, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*V oznámení o zahájení správního řízení, vydaného Ministerstvem vnitra dne 23.5.2016*

Ministerstvo vnitra uvedlo, že zahajuje správní řízení s odvolatelem „ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana 3. státu - rezidenta dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu, že držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky“. Komise z obsahu oznámení o zahájení řízení shledala, že sice Ministerstvo vnitra v této písemnosti nesprávně označilo číslo odstavce § 77 zákona o pobytu cizinců, ale jinak zjevně citovalo skutkovou podstatu pořiditelnou pod ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Chyba v označení zákonného ustanovení učiněná v oznámení o zahájení řízení tedy neměla za následek, že by Ministerstvo vnitra nesprávně vymezilo skutkovou podstatu jednání odvolatele, jež vyvolalo důvod pro zahájení řízení zmoci úřední. Vzhledem k tomu, že ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců neobsahuje písm. h), nemohla nastat ani situace, že by došlo k záměně důvodů pro zahájení řízení. Vzhledem k tomu, že ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nestanovuje Ministerstvu vnitra povinnost zkoumat dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života, odvolatel nebyl a nemohl být zkrácen na svém právu tvrdit a navrhopvat důkazy o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, neboť dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života by byl zkoumán pouze v řízení vedeném dle ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí však bylo zjevně vydané, a to jak dle výrokové části, tak i dle jeho odůvodnění, dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, dle něhož však nemělo Ministerstvo vnitra povinnost zkoumat dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života odvolatele. Skutečností, že dle písemného vyjádření odvolatele k podkladům pro vydání rozhodnutí si byl sám odvolatel vědom toho, že ustanovení § 77 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců neexistuje, a dále, že Ministerstvo vnitra v protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 25.7.2016 správně uvedlo, že se jedná o správní úkon ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 71 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. nesvědčí o tom, že by odvolatel byl zkrácen na svých právech. Komise považuje nesprávné uvedení čísla odstavce § 77 zákona o pobytu cizinců za písařskou chybu Ministerstva vnitra, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a průběhu řízení. Pokud odvolatel tvrdil, že vydáním napadeného rozhodnutí dva dny po vydání opravného usnesení jej Ministerstvo vnitra zkrátilo na jeho právech, z jeho vyjádření není zřejmé, jaká konkrétní práva byla tímto postupem Ministerstva vnitra porušena, když odvolatel v odvolání žádnou konkrétní újmu z výše uvedeného postupu Ministerstva vnitra nenamítá. Komise konstatuje, že opravné usnesení v souladu s ustanovením § 156 odst. 1 správního řádu se pouze poznamenává do spisu, tudíž se proti němu ani nelze odvolat. Vzhledem k tomu, že byl odvolatel prostřednictvím svého zmocněného zástupce o vydání opravného usnesení Ministerstvem vnitra vyrozuměn dne 17.10.2016, mohl na tuto skutečnost reagovat konkrétními námitkami v odvolání. Dle ustanovení § 156 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu trpí vadami, které lze opravit, aniž tím bude způsobena újma některé z dotčených osob, správní orgán je opraví usnesením, které se pouze poznamenává do spisu. Komise nepovažuje vydání opravného usnesení Ministerstvem vnitra za úkon, který by odvolateli mohl způsobit újmu, neboť tímto zjevně došlo pouze k opravě písařské chyby, neboť citace obsahu skutkové podstaty důvodu vedeného řízení odpovídající ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců byla odvolateli sdělena v oznámení o zahájení řízení a podle ní Ministerstvo vnitra vedlo řízení a vydalo napadené rozhodnutí. Uvedením ustanovení § 77 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců v oznámení o zahájení řízení nemohlo dojít u odvolatele k záměně s jinou skutkovou podstatou důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť z důvodu neexistence výše uvedeného ustanovení by odvolatel ani nemohl zaměnit neexistující skutkovou podstatu se skutkovou podstatou vymezenou v ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, jež citovalo Ministerstvo vnitra v oznámení o zahájení řízení.“

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Ministerstvo vnitra v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemá zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele. V této souvislosti Komise poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9Azs 218/2015-51 ze dne 26.11.2015, dle něhož nebylo Ministerstvo vnitra v daném případě povinno se zabývat přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele: „Otázkou přiměřenosti rozhodnutí se zabývala již žalovaná a zejména krajský soud. Jak shodně uvedly, v případě rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle §77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. Naopak, pokud by mělo dojít k rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle odst. 2 uvedeného zákonného ustanovení, je posouzení vzhledem k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života vyžadováno. Již z uvedeného plyne, že při naplnění kteréhokoli písmene odst. 1 jsou dány důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Požadavek, aby přijaté řešení (rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu) odpovídalo okolnostem daného případu dle § 2 odst. 4 správního řádu, byl dle soudu naplněn. ...Objektivně tedy zjistil všechny relevantní okolnosti posuzovaného případu, k nimž následně přihlédl. Z toho vyplynula povinnost přistoupit ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Zákon správnímu orgánu nedává jinou možnost postupu. V tomto smyslu se ke vztahu ustanovení §77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a § 2 odst. 4 správního řádu vyjádřil i krajský soud.“ V této souvislosti Komise upozorňuje rovněž i na další na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 288/2016-30 ze dne 4.1.2017, z něhož je zřejmé, že ustanovením § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí: „V obdobném smyslu se Nejvyšší správní soud vyjádřil též k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18.12.2015, dle něhož Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V rozsudku ze dne 19.10.2016, č.j. 2 Azs 147/2016 - 30, k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců uvedl: „Zcitovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život. V rozsudku ze dne 29.7.2015, č. j. 1 As 106/2015 - 48, Nejvyšší správní soud v bodě [22] poznamenal: „Žalovaný i městský soud případný zásah do jeho rodinného života posuzovaly, aniž by jim to § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ukládal [...]“. I přes tuto skutečnost se v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud k neexistenci zásahu do rodinného života tehdejšího stěžovatele vyjádřil, byť konstatoval, že hodnocení této okolnosti nebylo povinností ani žalovaného správního orgánu, ani Městského soudu v Praze.“ Komise je přesvědčena, že test proporcionality provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující tři roky, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného a soukromého

života. Komise je rovněž přesvědčena, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení odvolatele k trestu odnětí svobody přesahujícím 3 roky není v rozporu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod, neboť nezákonné jednání odvolatele dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života odvolatele a jeho rodinných příslušníků. V této souvislosti poukazuje Komise na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 147/2016-30 ze dne 19. 10. 2016: „Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že zákonem č. 314/2015 Sb. (v účinnosti od 18.12.2015), kterým byl změněn zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, došlo v § 77 odst. 1 uvedeného zákona k doplnění písm. h), které stanoví, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. ... Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či souborný život. Lze stěží předpokládat, že zákonodárce chtěl novelou celkově výrazně zostřit právní úpravu rušení trvalého pobytu a připustit typově výrazně přísnější zásahy do soukromého a rodinného života cizinců za určitá jednání, než jaké předvíдалa úprava předchozí; ostatně něco takového by bez dalšího nemohl provést pro svou vázanost mimo jiné článkem 8 Úmluvy, který limituje přípustnou míru přísnosti běžného zákonodárce v tomto ohledu. Jestliže se tedy stěžovatel dopustil trestného jednání výše popsaného, za které byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků (dvojnásobku rozhodné hranice podle nové právní úpravy), šlo typově o jednání, u něhož by podle nynější úpravy vůbec proporcionalita zásahu do jeho soukromého a rodinného života neměla být testována. Takto typově závažné jednání tedy i podle dřívější, na stěžovatele použitelné úpravy zpravidla mělo mít za následek zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť typově jednoznačně a s velkou rezervou dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do souborného a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků.“ Vzhledem k tomu, že Ministerstvo vnitra v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemá zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života odvolatele, Ministerstvo vnitra nebylo povinno vést dokazování za účelem zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života odvolatele. Skutečnost, že Ministerstvo vnitra nezkoumalo dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života odvolatele, je rovněž v souladu s již výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu: č.j. 9 Azs 218/2015-51 ze dne 26.11.2015, č. j. 9 Azs 288/2016-30 ze dne 4.1.2017, č.j. 2 Azs 147/2016-30 ze dne 19.10.2016 a č.j. 1 As 106/2015-18 ze dne 29.7.2015. Komise v této souvislosti zdůrazňuje, že nebyť jednání samotného odvolatele, tedy toho, že odvolatel spáchal úmyslný trestný čin, za nějž byl českým soudem pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky, čímž tedy sám vyvolal důvod pro zahájení řízení z moci úřední, nebyl by dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Pakliže odvolatel páchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen jeho realizaci rodinného a soukromého života během pobytu na svobodě, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území České republiky. Vzhledem k tomu, že v řízení vedeném dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemělo Ministerstvo vnitra zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele, bylo nadbytečné prostřednictvím výsledků odvolatele a jeho blízkých rodinných příslušníků zjišťovat okolnosti rodinného a soukromého života odvolatele.“

Z právě provedené citace části odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaná s odvolací námitkou žalobce vypořádala. Napadené rozhodnutí tak není možné považovat za nepřezkoumatelné.

Závěrům, ke kterým žalovaná dospěla, nelze cokoli vytknout. V případě ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na rozdíl na příklad od ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, správní orgán nemá povinnost ani není oprávněn zkoumat „*přiměřenost z hlediska zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince*“. Vzhledem k tomu nemohlo dojít k jakémukoli zkrácení žalobce nevedením důkazního řízení za účelem zjištění skutečností podstatných pro posouzení „*přiměřenosti z hlediska zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince*“.

Pokud jde o námitky žalobce o tom, kdo další měl být účastníkem správního řízení, je nezbytné uvést, že v soudním řízení každý hájí pouze a jen svá veřejná subjektivní práva. Žalobci nepřísluší hájit práva jiného, tedy ve prospěch jiného namítat zkrácení jeho práv tím, že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení.

VI.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měl ave věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. května 2018

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.